Περίληψη της απόφασης Σ.τ.Ε. 2482-2487/2020 για τον ΕΔΟΕΑΠ

08/12/2020

Πρόεδρος: Σπ. Χρυσικοπούλου, Αντιπρόεδρος

Εισηγητής: Β. Ανδρουλάκης, Πάρεδρος

Συνταγματικότητα και συμφωνία με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.) και το ενωσιακό δίκαιο της υπέρ του Ενιαίου Δημοσιογραφικού Οργανισμού Επικουρικής Ασφάλισης και Περίθαλψης (Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π.) εργοδοτικής εισφοράς 2% επί του ετήσιου κύκλου εργασιών των επιχειρήσεων αμιγώς Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και Ψυχαγωγίας (άρθρο 6 παρ. 1 περ. β' του α.ν. 248/1967, όπως η παρ. αυτή αντικαταστάθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 24 του ν. 4498/2017.

Με τις αποφάσεις Σ.τ.Ε. 2482-2487/2020 (επταμ.) επί αιτήσεων επιχειρήσεων Μ.Μ.Ε. και Ψυχαγωγίας (τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί σταθμοί, εφημερίδες και περιοδικά) και ενώσεων ιδιοκτητών Μ.Μ.Ε. και Ψυχαγωγίας, για την ακύρωση του Κανονισμού Είσπραξης Εσόδων και του Καταστατικού του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. έγινε δεκτό ότι η προβλεπόμενη στην παρ. 2 του άρ. 24 ν. 4498/2017, και στις σχετικές διατάξεις του Κανονισμού και του Καταστατικού του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π., εισφορά 2% επί του ετήσιου κύκλου εργασιών των επιχειρήσεων Μ.Μ.Ε. και ψυχαγωγίας, εισφορά που χρηματοδοτεί τον κλάδο υγείας του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. (άρ. 19 παρ. 2 ν. 4549/2018), είναι σύμφωνη με το Σύνταγμα, την Ε.Σ.Δ.Α. και το ενωσιακό δίκαιο.

Οι κυριότερες σκέψεις των αποφάσεων αυτών είναι οι ακόλουθες:

α) Ο Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. ενεργεί κατά νόμον ως φορέας επικουρικής ασφαλίσεως και παροχής υγειονομικής και νοσοκομειακής

περιθάλψεως, οργανώνεται από τον νομοθέτη ως ν.π.ι.δ. και αποτελεί φορέα ομόλογο προς φορείς δημόσιας υποχρεωτικής κοινωνικής ασφαλίσεως, υποκείμενος στις ειδικότερες δεσμεύσεις και υποχρεώσεις που προκύπτουν από τις συνταγματικές διατάξεις.

β) Όπως προκύπτει από τα στοιχεία που προσκομίστηκαν, για τη νομοθετική ρύθμιση με την οποία θεσπίστηκε η εργοδοτική εισφορά 2%, η οποία είναι ειδική και καμία σχέση δεν έχει με πλήρη και συνολική αναμόρφωση του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος με τη σύσταση νέου ή νέων ασφαλιστικών οργανισμών, την κατάργηση υφισταμένων και την ένταξή τους στο νέο ή τους νέους οργανισμούς, έχουν προηγουμένως συνταχθεί οι απαραίτητες ειδικές μελέτες οικονομικού περιεχομένου, από τις οποίες προκύπτει σαφώς ο λόγος θεσπίσεως της ένδικης πρόσθετης εργοδοτικής εισφοράς εν όψει της άμεσης και επιτακτικής ανάγκης χρηματοδοτήσεως του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. (ν.π.ι.δ.) ως αυτοτελούς φορέα υποχρεωτικής κοινωνικής ασφαλίσεως, ανάγκης που κατέστη ακόμα πιο επιτακτική μετά την κατάργηση του αγγελιόσημου. Προκύπτει, επίσης, ότι μόνο με τη θέσπιση της ένδικης εισφοράς καλύπτεται σε μεγάλο βαθμό το χρηματοδοτικό έλλειμμα του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. και διασφαλίζεται η επάρκεια των παροχών του. Απορρίφθηκε λόγος ακυρώσεως ότι πριν από τη θέσπιση της ένδικης εισφοράς δεν συντάχθηκε αναλογιστική μελέτη από την οποία θα προέκυπτε αν η επιβολή πρόσθετης εργοδοτικής εισφοράς 2% ήταν αναγκαία και το πλέον κατάλληλο και πρόσφορο μέτρο.

γ) Ο καθορισμός του συντελεστή της ένδικης εργοδοτικής εισφοράς σε ποσοστό 2% δεν παραβιάζει, και δη προδήλως, την αρχή της αναλογικότητας, εν όψει και του ευρύτατου περιθωρίου εκτιμήσεως που έχει ο νομοθέτης λόγω των σύνθετων και τεχνικής φύσεως αξιολογήσεων, στις οποίες προβαίνει κατά την αντιμετώπιση των θεμάτων σχετικά με τη διαφύλαξη της βιωσιμότητας και την εξασφάλιση της λειτουργίας ασφαλιστικού οργανισμού.

δ) Η ένδικη επιβάρυνση έχει χαρακτήρα εργοδοτικής εισφοράς

και δεν είναι φόρος · τούτο διότι, πέραν του ότι χαρακτηρίζεται ρητώς στο νόμο ως εργοδοτική εισφορά, επιβάλλεται υπέρ του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. σε όλες τις επιχειρήσεις – εργοδότες που δραστηριοποιούνται στον τομέα των μέσων μαζικής ενημέρωσης και ψυχαγωγίας, στον οποίο απασχολούνται πρόσωπα ασφαλισμένα στον Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. Η θέσπισή της αποβλέπει, κατά την υποκείμενη σε οριακό δικαστικό έλεγχο εκτίμηση του νομοθέτη, στην ενίσχυση των εσόδων του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π., ο οποίος λειτουργεί κατά νόμον ως οργανισμός υποχρεωτικής κοινωνικής ασφαλίσεως και παροχής υπηρεσιών υγείας, στη διατήρηση της βιωσιμότητάς του και στη διασφάλιση της οικονομικής ευρωστίας του, ώστε να ικανοποιούνται συνταγματικής τάξεως σκοποί κοινωνικής ασφαλίσεως που επιδιώκει. Η εισφορά αυτή επιβάλλεται επί του συνόλου του ετήσιου κύκλου εργασιών κάθε επιχειρήσεως ή εκμεταλλεύσεως αμιγώς ενημερωτικού ή ψυχαγωγικού μέσου μαζικής ενημέρωσης και ψυχαγωγίας (όπως είναι η τηλεόραση – ελεύθερη ή συνδρομητική -, το ραδιόφωνο, ο περιοδικός τύπος ή οι εφημερίδες – ανεξαρτήτως της μορφής, εμφάνισης ή περιοδικότητας -, το διαδίκτυο ή οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα αμιγούς εκμετάλλευσης ή επιχείρησης). Αν η επιχείρηση ή εκμετάλλευση δεν είναι αμιγής, έχει δηλαδή και άλλη διαφορετική δραστηριότητα, η εισφορά υπολογίζεται αποκλειστικά επί του ετήσιου κύκλου εργασιών της που αφορούν την δραστηριότητα στον τομέα της ψυχαγωγίας ή ενημέρωσης και όχι επί του συνόλου του κύκλου εργασιών της μικτής επιχειρήσεως ή εκμεταλλεύσεως. Και ναι μεν η ασφαλιστική εισφορά συνδέεται κατά κανόνα με τις καταβαλλόμενες στους εργαζομένους αποδοχές, δεν απαγορεύεται όμως από συνταγματική ή άλλη αυξημένης τυπικής ισχύος διάταξη να θεωρείται ως ασφαλιστική εισφορά οικονομικό βάρος μη υπολογιζόμενο επί των αποδοχών των εργαζομένων. Επομένως, έχει χαρακτήρα εργοδοτικής εισφοράς οικονομική επιβάρυνση επιχειρήσεως – εργοδότη, η οποία επιβάλλεται προς διατήρηση και ενίσχυση του ασφαλιστικού φορέα, στον οποίο υπάγονται εργαζόμενοι που απασχολούνται σε εργασία συναφή με το αντικείμενο της δραστηριότητας των βαρυνόμενων εργοδοτών, και υπολογίζεται με διαφορετικό από τον συνήθη τρόπο, όπως συμβαίνει εν προκειμένω.

ε) Η επιλογή των ακαθάριστων εσόδων από αμιγή δραστηριότητα επιχειρήσεως ή εκμεταλλεύσεως Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και Ψυχαγωγίας ως βάση υπολογισμού της εισφοράς αποτελεί πρόσφορο κριτήριο, που υποδηλώνει το μέγεθος της οικονομικής δραστηριότητας της βαρυνόμενης επιχείρησης – εργοδότη, που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα στον συγκεκριμένο τομέα της ενημέρωσης και ψυχαγωγίας, καθώς και την ικανότητά της να συνεισφέρει ανάλογα με τις δυνάμεις της στη χρηματοδότηση των ασφαλιστικών φορέων.

στ) Ο νομοθέτης διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά τη θέσπιση εισφοράς για τους σκοπούς της κοινωνικής ασφαλίσεως και δεν δεσμεύεται από την αρχή της ισότητας (άρ. 4 παρ. 1 και 5 Συντάγματος, 26 Διεθνούς Συμφώνου για τα Πολιτικά και Ατομικά Δικαιώματα [ν. 2462/1997]) και την αρχή της μη διάκρισης (άρ. 14 Ε.Σ.Δ.Α.), ώστε να είναι υποχρεωμένος να θεσπίσει ενιαίο σύστημα επιβολής εισφορών υπέρ των ασφαλιστικών φορέων ή και ενιαίο ύψος εισφορών, εφ' όσον η συγκεκριμένη επιλογή του δικαιολογείται από λόγους δημοσίου συμφέροντος, ενεργείται με βάση γενικά και αντικειμενικά δεδομένα, το δε ύψος της επιβαλλόμενης εισφοράς ελέγχεται μόνο από την άποψη της υπερβάσεως των άκρων ορίων της διακριτικής ευχέρειας και της πρόδηλης παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας

ζ) Το ποσοστό 2% επί του ετήσιου κύκλου εργασιών κάθε βαρυνόμενης επιχειρήσεως, ο οποίος αφορά αποκλειστικά αμιγή δραστηριότητα επιχειρήσεως ή εκμεταλλεύσεως μέσων μαζικής ενημέρωσης και ψυχαγωγίας, δεν αποτελεί εν όψει του επιδιωκόμενου με τη θέσπιση της ένδικης εισφοράς σκοπού δημοσίου συμφέροντος (διατήρηση της βιωσιμότητας του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π.) προδήλως υπέρμετρη επιβάρυνση των ως άνω επιχειρήσεων.

Μειοψήφησε μια Σύμβουλος, κατά τη γνώμη της οποίας, η ανωτέρω κατηγορία εργοδοτών που επιβαρύνεται επιπροσθέτως με την εισφορά 2% υφίσταται δυσμενή μεταχείριση έναντι αυτών των λοιπών εργοδοτών, διότι δεν αιτιολογείται ειδικώς από τον

νομοθέτη η αναγκαιότητα – κατ' απόκλιση των γενικώς ισχυόντων περί της ασφαλίσεως υγείας των εργαζομένων σε ενιαίο πλέον Ταμείο (Ε.Ο.Π.Υ.Υ.) – της διατηρήσεως μέσω της πρόσθετης αυτής εργοδοτικής εισφοράς του εν λόγω Ταμείου, το οποίο χορηγεί υπό ευνοϊκότερους όρους έναντι των γενικώς ισχυόντων παροχές υγείας, παρά το γεγονός ότι παρουσιάζει διαχρονικώς υψηλά ελλείμματα.

η) Με την ένδικη εισφορά δεν παραβιάζονται τα άρθρα 3, 5 παρ.1, 17 παρ. 1 και 14 του Συντάγματος, 8 της Ε.Σ.Δ.Α. και 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., που κατοχυρώνουν την ελευθερία συμμετοχής στην οικονομική ζωή της χώρας και προστατεύουν την περιουσία. Επίσης, δεν παραβιάζεται η ισότητα μεταξύ των επιχειρήσεων που βαρύνονται και με την καταβολή της εισφοράς 2% επί του ετήσιου κύκλου εργασιών και των υπόλοιπων εργοδοτών που βαρύνονται μόνο και τις κοινές ασφαλιστικές εισφορές που υπολογίζονται επί των αποδοχών των εργαζομένων.

Εκτός των ανωτέρω, με τις εν λόγω αποφάσεις κρίθηκαν ειδικότερα και τα ακόλουθα:

1) Με την Σ.τ.Ε. 2486/2020 κρίθηκε ότι νομίμως εξουσιοδοτήθηκε ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης να εγκρίνει με υπουργική απόφαση τον Κανονισμό Εισπράξεως Εσόδων του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. αντί του Προέδρου της Δημοκρατίας, με την αιτιολογία ότι τα αντικείμενα για τα οποία παρασχέθηκε η εξουσιοδότηση με την παρ. 3 του άρθρου 24 του ν. 4498/2017, είναι ειδικότερα σε σχέση με το αντικείμενο του νόμου (α.ν. 247/1968, όπως τροποποιήθηκε με τον ν. 4498/2017) και με τον προσβαλλόμενο Κανονισμό ρυθμίζονται και λεπτομερειακά θέματα αναγκαία για την εφαρμογή του νόμου. Περαιτέρω, κρίθηκε ότι νομίμως ο Κανονισμός Εισπράξεως Εσόδων εγκρίθηκε με απόφαση του Υφυπουργού Εργασίας, στον οποίο είχε ανατεθεί η σχετική αρμοδιότητα με κοινές αποφάσεις του Πρωθυπουργού και του Υπουργού Εργασίας.

2) Με την Σ.τ.Ε. 2487/2020 κρίθηκε ότι η τήρηση της

διαδικασίας της προηγούμενης διατύπωσης γνώμης εκ μέρους της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (άρθρο 82 παρ. 3 του Συντάγματος) δεν ελέγχεται στο πλαίσιο δικαστικού ελέγχου της αντισυνταγματικότητας του νόμου, διότι τα δικαστήρια ελέγχουν μόνο την συμφωνία του περιεχομένου του προς το Σύνταγμα και όχι την τήρηση ή όχι εκ μέρους του νομοθέτη διαδικαστικών διατάξεων που αφορούν την ψήφιση του νόμου.

3) Με τις Σ.τ.Ε. 2483, 2485, 2488/2020 κρίθηκε ότι η ρύθμιση του άρθρου 35 του Κανονισμού Εισπράξεως Εσόδων, σύμφωνα με την οποία ο χρόνος παραγραφής των αξιώσεων του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. από καθυστερούμενες ασφαλιστικές εισφορές είναι εικοσαετής, δεν έχει τεθεί καθ' υπέρβαση της εξουσιοδοτήσεως της παρ. 3 άρ. 24 ν. 4498/2017, διότι ελλείψει ειδικής περί παραγραφής διατάξεως στη νομοθεσία του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. ισχύει η εικοσαετής παραγραφή του άρθρου 249 Α.Κ. και με το άρ. 35 του Κανονισμού απλώς επαναλαμβάνεται η πιό πάνω ισχύουσα ρύθμιση.

4) Με τις Σ.τ.Ε. 2483, 2484/2020 απορρίφθηκε λόγος ότι το άρθρο 30 του Κανονισμού Εισπράξεως Εσόδων, που προβλέπει ότι για την χορήγηση βεβαίωσης ασφαλιστικής ενημερότητας ελέγχεται αν ο υπόχρεος εργοδότης έχει και τρέχουσες ή μη βεβαιωμένες οφειλές, πλήττει την ασφάλεια δικαίου και την επιχειρηματικότητα των αιτουσών εταιρειών και της αιτούσας Ένωσης, με το σκεπτικό ότι κατά την έννοια των σχετικών με την χορήγηση βεβαίωσης ασφαλιστικής ενημερότητας διατάξεων, ο Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. δεν χορηγεί την εν λόγω βεβαίωση μόνο αν ο εργοδότης έχει ληξιπρόθεσμες και μη ρυθμισμένες οφειλές.

Μία Πάρεδρος διατύπωσε την άποψη ότι η ρύθμιση του Κανονισμού έχει την έννοια ότι η βεβαίωση ασφαλιστικής ενημερότητας δεν χορηγείται και όταν υπάρχουν τρέχουσες ή μη βεβαιωμένες ασφαλιστικές εισφορές και συνεπώς, η ρύθμιση αυτή είναι εκτός νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως, πλημμέλεια που εξετάζεται αυτεπαγγέλτως.

5) Με τις Σ.τ.Ε. 2483, 2484, 2485, 2488/2020 κρίθηκε ότι η υποχρέωση καταβολής της εισφοράς 2% γεννιέται από την πρώτη

ημέρα του επόμενου από τη δημοσίευση του ν. 4498/2017 μήνα, δεδομένου ότι ο νόμος αυτός δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 17-11-2017, οι αιτούσες ήταν υποχρεωμένες να καταβάλλουν την ένδικη εισφορά από την 1-12-2017. Επομένως, δεν τίθεται ζήτημα αναδρομικής επιβολής της ένδικης εισφοράς. Απορρίφθηκε, επίσης, λόγος ότι η υποχρέωση καταβολής της εισφοράς 2% εξαρτάται από την προηγούμενη έκδοση του Κανονισμού Εισπράξεως Εσόδων του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. Περαιτέρω, με την Σ.τ.Ε. 2484/2020 έγινε δεκτό ότι το εδ. δεύτερο της παρ. 5 του άρ 24 ν. 4498/2017 (έναρξη ισχύος από την δημοσίευση του νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως) επιτρεπτώς κατά το Σύνταγμα προβλέπει ότι οι ασφαλιστικές εισφορές εργοδοτών και εργαζομένων του άρθρου 21 του ν. 4498/2017 (με το οποίο προστέθηκε άρθρο 3 Α στον α.ν. 248/1967) υπολογίζονται για τα μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού (δηλ. έως τις 16-11-2017) ασφαλισμένα στον Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. πρόσωπα, αναδρομικώς από την 1-1-2017, διότι το Σύνταγμα δεν αποκλείει στον νομοθέτη, εκτός τις ειδικώς προβλεπόμενες περιπτώσεις, να ρυθμίζει αναδρομικά τις έννομες σχέσεις.

6) Με τις Σ.τ.Ε. 2485, 2488/2020 κρίθηκε ότι με την επιβολή της εργοδοτικής εισφοράς 2% δεν παραβιάζεται η αρχή της ισότητας α) μεταξύ των επιχειρήσεων που απασχολούν λίγους εργαζομένους και έχουν μεγάλο κύκλο εργασιών και εκείνων που έχουν πολλούς εργαζομένους αλλά μικρό κύκλο εργασιών. Άλλωστε, οι επιχειρήσεις που απασχολούν πολλούς εργαζομένους και έχουν μικρό ετήσιο κύκλο εργασιών μπορεί καταβάλλουν μικρή εργοδοτική εισφορά 2%, ωστόσο συμμετέχουν στη χρηματοδότηση του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. (και των Τ.Ε.Α.Σ. και Ε.Τ.Α.Σ.) με αυξημένες εισφορές επί των αποδοχών και β) μεταξύ των βαρυνόμενων επιχειρήσεων και των λοιπών εργοδοτών οι οποίοι καταβάλλουν μόνο τις προβλεπόμενες υπέρ του Ε.Φ.Κ.Α. και του Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. εισφορές του ν. 4387/2016, ενώ οι βαρυνόμενες με την ένδικη εισφορά επιχειρήσεις πέραν των υπολογιζόμενων επί των αποδοχών των εργαζομένων εισφορών, οφείλουν να καταβάλλουν και την ένδικη εισφορά.

7) Με τις Σ.τ.Ε. 2482, 2486/2020 κρίθηκε ότι δεν παραβιάζεται η αρχή της ισότητας μεταξύ των βαρυνομένων με την καταβολή της επίδικης εισφοράς 2% επιχειρήσεων και της Ε.Ρ.Τ. Α.Ε. ως προς την οποία η εν λόγω εισφορά υπολογίζεται επί διαφορετικής βάσεως και όχι επί των ακαθάριστων εσόδων της, διότι η Ε.Ρ.Τ. και οι αιτούσες επιχειρήσεις δεν τελούν υπό τις ίδιες συνθήκες, δεδομένου ότι η Ε.Ρ.Τ. αποτελεί δημόσια επιχείρηση εποπτευόμενη από το Κράτος, η οποία έχει κατά τον νόμο ως σκοπό την παροχή δημόσιας ραδιοτηλεοπτικής υπηρεσίας και δεν επιδιώκει την απόκτηση κέρδους.

8) Με τις Σ.τ.Ε. 2482, 2486/2020 κρίθηκε ότι δεν παραβιάζεται η αρχή της ισότητας σε σχέση με τις διαφημιστικές εταιρείες που δραστηριοποιούνται έμμεσα στον τομέα της ενημέρωσης και ψυχαγωγίας), με το σκεπτικό ότι οι εταιρείες αυτές δεν αποτελούν επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις αμιγώς ενημερωτικού ή ψυχαγωγικού χαρακτήρα (Μ.Μ.Ε. και ψυχαγωγίας) – εργοδότες που ασφαλίζουν τους εργαζομένους τους στον Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π.

9) Με τις Σ.τ.Ε. 2482, 2486/2020 λόγος ακυρώσεως ότι με την εργοδοτική εισφορά 2% παραβιάζεται η αρχή της ανταποδοτικότητας, απορρίφθηκε ως προβαλλόμενος εκ συμφέροντος τρίτου, αφού η αρχή αυτή δεν αφορά τους υπόχρεους σε καταβολή εργοδοτικής εισφοράς αλλά τους ωφελούμενους από τις παροχές εργαζόμενους. Και τούτο ανεξαρτήτως του ότι η εν λόγω αρχή δεν κατοχυρώνεται συνταγματικώς.

10) Με την Σ.τ.Ε. 2482/2018 κρίθηκε ότι η επίμαχη διάταξη δεν παραβιάζει το άρ. 70 παρ. 3 του Μέρους XII του Ευρωπαϊκού Κώδικα Κοινωνικής Ασφάλειας (ν. 1136/1981) ούτε το άρ.71 ππαρ. 3 της 102 Διεθνούς Σύμβασης περί ελάχιστων ορίων κοινωνικής ασφάλειας (ν.3251/1955), που προβλέπουν την υποχρέωση του Κράτους να προβαίνει στους αναγκαίους αναλογιστικούς υπολογισμούς πριν από τη μεταβολή του ύψους των χορηγούμενων παροχών ή των εισφορών και των λοιπών κοινωνικών πόρων, διότι τέτοιες μελέτες οικονομικού περιεχομένου είχαν συνταχθεί.

11) Με την Σ.τ.Ε. 2486/2020 απορρίφθηκε λόγος ότι κατά

παράβαση της αρχής της αναλογικότητας δεν προβλέφθηκε ευνοϊκή ρύθμιση υπέρ των μελών των αιτουσών επαγγελματικών ενώσεων ή έστω μια μεταβατική διάταξη, με το σκεπτικό ότι από καμιά συνταγματική διάταξη δεν προκύπτει ότι ο νομοθέτης είναι υποχρεωμένος να θεσπίζει μεταβατικές διατάξεις προς εξασάλιση πηγών εσόδων για τους υποχρέους.

12) Με τις Σ.τ.Ε. 2485, 2486, 2488/2020 ο λόγος ακυρώσεως ότι με τον ν. 4499/2017 προβλέφθηκε μείωση του συντελεστή του ειδικού φόρου διαφημίσεων από 20% σε 5% για τα τηλεοπτικά μέσα εθνικής εμβέλειας όχι όμως και για τα περιφερειακές επιχειρήσεις Μ.Μ.Ε., ούτε για τις εφημερίδες απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι η μείωση για συγκεκριμένη κατηγορία υποχρέων με διάταξη μεταγενέστερου νόμου, του συντελεστή του καρ' άρ. πέμπτο παρ. 12 ν. 3845/2020 ειδικού φόρου στις διαφημίσεις που προβάλλονται από την τηλεόραση δεν ασκεί επιρροή στη νομιμότητα της θέσπισης με το ν. 4498/2017 της εισφοράς 2%, για την επίτευξη του δημοσίου συμφέροντος σκοπού της διάσωσης του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. και της συνέχισης της λειτουργίας του.

13) Με την Σ.τ.Ε. 2482/2020 ο λόγος ότι οι ανταγωνιστικές προς την αιτούσα επιχειρήσεις παροχής συνδρομητικών τηλεοπτικών υπηρεσιών που εδρεύουν στο εξωτερικό και παρέχουν υπηρεσίες που απευθύνονται στο ελληνικό κοινό δεν επιβαρύνονται με εισφορές και φόρους και ότι οι επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών συνδρομητικής τηλεόρασης που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα, όπως η αιτούσα, είναι υποχρεωμένες να καταβάλλουν στο Δημόσιο τον ειδικό φόρο 10% επί του συνολικού μηνιαίου λογαριασμού κατ' άρ. 54 του ν. 4389/2016 απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι η υποχρέωση των παρόχων συνδρομητικής τηλεόρασης να αποδίδουν στο Δημόσιο το ειδικό φόρο με την ονομασία τέλος στη συνδρομητική τηλεόραση, που έχει επιβληθεί από το 2016 με διάταξη προγενέστερου νόμου (ν. 4389/2016) για δημοσιονομικούς λόγους, δεν ασκεί επιρροή στη νομιμότητα της θέσπισης με τον ν. 4498/2017 της πρόσθετης εργοδοτικής εισφοράς 2% επί του ετήσιου κύκλου εργασιών για την επίτευξη του δημοσίου συμφέροντος σκοπού της διάσωσης του

Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. και της συνέχισης της λειτουργίας του.

14) Με την Σ.τ.Ε. 2487/2020 ο λόγος ακυρώσεως ότι το ύψος της εισφοράς 2% δεν συναρτάται με τις οικονομικές δυνατότητες των βαρυνομένων και ότι δεν προβλέπεται διαδικασία εξατομικευμένης απαλλαγής των επιχειρήσεων που οδηγούνται σε ζημιογόνα ή μη ευλόγως κερδοφόρα λειτουργία απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι από καμιά συνταγματική ή άλλη υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη δεν προκύπτει υποχρέωση του νομοθέτη όταν λαμβάνει ένα γενικής φύσεως μέτρο, όπως το επίδικο που, κατά την εκτίμησή του, αποβλέπει στην διάσωση ασφαλιστικού οργανισμού, να λαμβάνει μέτρα εξαιρέσεως των βαρυνομένων επιχειρήσεων αναλόγως των οικονομικών αποτελεσμάτων τους. Αποδοχή αντίθετης άποψης θα οδηγούσε σε δυσχέρεια ασκήσεως κοινωνικοασφαλιστικής πολιτικής.

15) Με την Σ.τ.Ε. 2487/2020 κρίθηκε ότι με την επίμαχη εργοδοτική εισφορά δεν περιορίζεται υπέρμετρα το κατοχυρωμένο στα άρ. 14 του Συντ. και 10 της Ε.Σ.Δ.Α. δικαίωμα του τύπου να πληροφορεί το κοινό και απορρίφθηκε σχετικός λόγος.

16) Με τις Σ.τ.Ε. 2483, 2484, 2485, 2488/2020 απορρίφθηκε λόγος ότι με την επιβολή της εργοδοτικής εισφοράς 2% παραβιάζεται η υποχρέωση του Κράτους ως εγγυητή προς κάλυψη των ελλειμμάτων των ασφαλιστικών οργανισμών. Ο λόγος απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι ο νομοθέτης παρενέβη στο πλαίσιο αντιμετώπισης των χρηματοοικονομικών προβλημάτων του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π., παρέχοντας σ’ αυτόν χρηματοδοτική στήριξη μέσω του Ε.Φ.Κ.Α. και θεσπίζοντας νέες ειδικές ρυθμίσεις για τον υπολογισμό των χορηγούμενων παροχών και την επιβολή της ένδικης πρόσθετης εργοδοτικής εισφοράς και της ειδικής εισφοράς 2% επί των υπηρεσιών διαφήμισης μέσω διαδικτύου. Κρίθηκε ότι με τον τρόπο αυτό το Κράτος εκπλήρωσε την υποχρέωσή του να μεριμνά ως εγγυητής για την ασφάλιση των δημοσιογράφων και των εργαζομένων στις επιχειρήσεις Μ.Μ.Ε. και ψυχαγψγίας.

17) Με την Σ.τ.Ε. 2482/2020 απορρίφθηκαν λόγοι ακυρώσεως ότι η

πληττόμενη διάταξη είναι ασαφής, διότι δεν προσδιορίζεται η έννοια της «αμιγούς δραστηριότητας επιχείρησης ή εκμετάλλευσης Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και Ψυχαγωγίας», με συνέπεια να δημιουργούνται ερμηνευτικά προβλήματα. Ως αιτιολογία της απόρριψης των λόγων αναφέρεται ότι από τις σχετικές διατάξεις του ν. 4498/2017 προκύπτει σαφώς ότι την ένδικη εργοδοτική εισφορά 2% υπόκεινται όλες οι επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα στον τομέα της ενημέρωσης και ψυχαγωγίας του κοινού, ανεξαρτήτως του τρόπου διανομής, εκπομπής ή μετάδοσης, είναι δε σαφής και η προϋπόθεση της άσκησης «αμιγούς» δραστηριότητας μέσων μαζικής ενημέρωσης και ψυχαγωγίας, αφού αυτή αναφέρεται στα έσοδα επιχειρήσεως που προέρχονται αποκλειστικά και μόνο από την εν λόγω δραστηριότητα.

18) Με τις Σ.τ.Ε. 2485, 2488/2020 κρίθηκε ότι με την χρήση των λέξεων «παρόμοια δραστηριότητα» στην περίπτ. β’ του άρθρου 2 του Κανονισμού Εισπράξεως Εσόδων δεν επεκτείνεται ανεπιτρέπτως το πεδίο εφαρμογής της περ. β’ της παρ. 1 του άρ. 6 α.ν. 248/1967, διότι ως «παρόμοια δραστηριότητα» νοείται κάθε επιχειρηματική δραστηριότητα που αφορά μόνο την μαζική ενημέρωση και ψυχαγωγία και μόνο.

19) Με την Σ.τ.Ε. 2482/2020 ο λόγος ακυρώσεως ότι η επίδικη εισφορά 2% περιορίζει υπέρμετρα την κατοχυρούμενη από το ευρωπαϊκό δίκαιο ελευθερία εγκαταστάσεως απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι οι περί ελευθερίας εγκαταστάσεως διατάξεις των άρ. 49 επ. της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν εμποδίζουν τη θέσπιση ασφαλιστικής εργοδοτικής εισφοράς που αποβλέπει στη διάσωση κοινωνικοασφαλιστικού οργανισμού και στη διασφάλιση της λειτουργίας του και η οποία επιβάλλεται αδιακρίτως σε όλες τις δραστηριοποιούμενες στην Ελλάδα επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις με κατοικία ή έδρα την Ελλάδα ή άλλο κράτος – μέλος της Ε.Ε.

20) Με την Σ.τ.Ε. 2487/2020 ο λόγος ακυρώσεως ότι η επιβολή της εργοδοτικής εισφοράς 2% αντίκειται στην Οδηγία 2006/112/ΕΚ της 28ης Νοεμβρίου 2006 σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου

προστιθέμενης αξίας απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι η ένδικη εισφορά δεν αποτελεί φορολογική επιβάρυνση αλλά έχει χαρακτήρα ασφαλιστικής εισφοράς και επιπροσθέτως δεν έχει τα στοιχεία που κατά την νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης χαρακτηρίζουν τον φόρο κύκλου εργασιών.

21) Με την Σ.τ.Ε. 2487/2020 απορρίφθηκε ως αορίστως προβαλλόμενος ο λόγος ότι οι αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. με τις οποίες καταρτίσθηκε ο Κανονισμός Εισπράξεως Εσόδων του είναι μη νόμιμες, διότι τα απόντα κατά τις οικείες συνεδριάσεις τακτικά μέλη δεν είχαν κληθεί νομίμως.

22) Με την Σ.τ.Ε. 2487/2020 κρίθηκε ότι ο Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. όταν ασκεί τις αρμοδιότητές του σχετικά με την υποχρεωτική ασφάλιση των υπαγόμενων σε αυτόν εργαζομένων ενεργεί ως δημόσιος φορέας κοινωνικής ασφαλίσεως και ασκεί δημόσια εξουσία εκδίδοντας τις σχετικές καταλογιστικές πράξεις. Στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων αυτών επιτρεπτώς κατά το Σύνταγμα παρέχεται με την περ. δ’ της παρ. 4 του άρ. 6 α.ν. 248/1967, όπως η παρ. αυτλη προστέθηκε με την παρ. 4 άρ. 24 ν. 4498/2017 και το πρώτο εδ. του άρ. 33 του Κανονισμού η αρμοδιότητα στα όργανα του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. να διενεργούν ελέγχους στην έδρα των υπόχρεων σε καταβολή εισφοράς επιχειρήσεων, προκειμένου να διαπιστώνεται αν αυτές τηρούν τις νόμιμες υποχρεώσεις τους. Απορρίφθηκε λόγος ακύρωσης περί παράβασης του άρ. 9 του Συντάγματος (προστασία του ασύλου της κατοικίας – επαγγελματικής εγκατάστασης). Και τέλος,

23) Με την Σ.τ.Ε. 2487/2020 κρίθηκε ότι η αρμοδιότητα που απονέμεται με το δεύτερο εδάφιο του άρ. 33 του Κανονισμού στο Διοικητικό Συμβούλιο του Ε.Δ.Ο.Ε.Α.Π. να καθορίζει «την διαδικασία, τον τρόπο και τα όργανα ελέγχου» ευρίσκεται εντός του πλαισίου των αρμοδιοτήτων, όπως περιγράφονται στην παρ. 4 του άρθρου 15 του νέου Καταστατικού (Φ20155/26984/Δ16.673/8-5-2018 υπουργική απόφαση, Β’ 1689/15-5-2018. βλ. και παρ. 4 του άρθρου 15 του προϊσχύσαντος Καταστατικού, 58120/Ν/16-12-1968 υπουργική απόφαση, Β’ 724,

όπως είχε τροποποιηθεί) και αναφέρεται στο θέμα της πρακτικής οργανώσεως και του καθορισμού των αναγκαίων λεπτομερειών ως προς τον έλεγχο των υπόχρεων σε καταβολή της ένδικης εισφοράς. Ως εκ τούτου, η επίμαχη διάταξη δεν συνιστά ανεπίτρεπτη υπεξουσιοδότηση. Απορρίφθηκε σχετικός λόγος.-